

Any de la fe

5

Aspectes de la vida de Jesús

43. Els misteris de la vida de Jesús.
44. La infància de Jesús.
45. La vida oculta de Jesús a Natzaret.
46. El Baptisme de Jesús.
47. Les temptacions.
48. Jesús prega.
49. Jesús ensenya a pregar.
50. L'anunci del Regne i els convidats.
51. El programa del Regne.
52. Les "claus" del Regne.
53. Visió anticipada del Regne.
54. Jesús i els infants.
55. Jesús i els malalts.
56. Jesús i els pecadors.
57. Jesús i les dones.
58. Jesús i la natura.
59. El poder de Jesús.
60. La bondat de Jesús.

Els misteris de la vida de Jesús

- **Tota la vida de Crist** és esdeveniment de revelació. Allò que és visible en la vida terrena de Jesús condueix al seu Misteri invisible, sobretot al Misteri de la seva filiació divina: **«Qui m’ha vist a mi, ha vist el Pare»** (Jn 14,9). A més, encara que la salvació prové plenament de la Creu i de la Resurrecció, tota la vida de Crist és Misteri de salvació, perquè tot el que Jesús va fer, va dir i va sofrir tenia per finalitat salvar l’home caigut i restablir-lo en la seva vocació de fill de Déu.
- Quant a la vida del Crist, el **Credo** només parla dels misteris de l’Encarnació – naixement, i de la Pasqua (passió, crucifixió, mort, resurrecció i ascensió). **No diu res explícitament dels misteris de la vida amagada i pública de Jesús**; però els articles de la fe referents a l’Encarnació i a la Pasqua de Jesús il·luminen tota la vida terrenal del Crist. Cal, doncs, contemplar-los a la llum dels misteris de Nadal i de Pasqua.
- La catequesi, segons les circumstàncies, desplegarà totes les riqueses dels misteris de Jesús. En realitat, **tota la vida de Jesús és un misteri**. Moltes coses que interessin la curiositat humana sobre Jesús no consten als Evangelis. El que hi ha als Evangelis s’ha escrit «perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i així, creient, tingueu vida en el seu nom» (Jn 20,31).
- A través dels seus actes, dels miracles i de les paraules, es va revelar «que en ell habita corporalment tota la plenitud de la divinitat» (Col 2,9). Així la **seva humanitat apareix com el «sagrament»**, és a dir, el signe i l’instrument de la seva divinitat i de la salvació que ofereix: allò que era visible en la seva vida terrenal condueix al misteri invisible de la seva filiació divina i de la seva missió redemptora.

La fe és per a ser viscuda

El misteri de Jesús **és el nostre misteri**. Crist no va viure la seva vida per a si mateix, sinó **per a nosaltres**, per a la nostra salvació. En tota la seva vida es manifesta com **el nostre model**. *“El Fill de Déu, amb la seva encarnació, s’ha unit amb tota persona humana”* (GS 22,2). Estem cridats a ser una sola cosa amb ell.

La infància de Jesús

- Per Nadal, **la gloria del cel es manifesta en la feblesa d'un infant**; la circumcisió de Jesús és senyal de la seva **pertinença al poble hebreu i prefiguració del nostre Baptisme**; l'Epifania és la **manifestació del Rei - Messies d'Israel a tots els pobles**; en la seva presentació al temple, en Simeó i Anna és **tota l'espera d'Israel que surt a l'encontre del seu Salvador**; la fugida a Egipte i la matança dels innocents anuncien que **tota la vida de Crist es trobarà sota el signe de la persecució**; el seu retorn d'Egipte recorda l'Èxode i presenta Jesús com el nou Moisès: és **ell el veritable i definitiu alliberador**.
- Jesús va néixer en la humilitat d'una establia, en una família pobre. Els primers testimonis del seu adveniment són uns senzills pastors. **En aquesta pobresa es manifesta la glòria del cel**.
- «Esdevenir infant» en relació amb Déu és **la condició per entrar al Regne**. Per això **cal abaixar-se, fer-se petit**. Més, encara: cal «néixer de dalt» (Jn 3,7), «néixer de Déu» per «arribar a ser fills de Déu» (Jn 1,12). El misteri de Nadal s'acompleix en nosaltres quan el Crist «rep forma» en nosaltres (Ga 4,19). Nadal és el misteri d'aquest «admirable intercanvi». Compartint la nostra humanitat, ens ha fet do de la seva divinitat.

La fe és per a ser viscuda

«**Esdevenir infant**» L'instint de fill porta el nen a estimar el seu pare. Nosaltres sabem per la fe que Déu és el nostre Pare, però no sentim l'esperit de filiació, aquest instint diví. La fe està com arraconada i així no ens ajuda a sentir la seva paternitat. Per exemple, ens queixem de les coses, encara que no li donem la culpa a ell sinó a qualsevol. No tenim instint de filiació. Amb ell no tindríem cap preocupació.

Demaneu amb l'Església un augment de fe, esperança i caritat. Que això, que creu el meu cap, passi al cor i del cor es tradueixi en obres. Reconeguem-nos i sentim-nos davant Déu com a fills. Tot és aquí. Això viscut, tota la resta és una conseqüència. És aquesta fe instintiva del nen que creu que el seu pare ho pot tot. Demaneu aquest esperit de filiació que diu sant Pau, esperit de filiació amb què anomenem Déu: Pare! (cf. Rm 8, 15).

La vida oculta de Jesús a Natzaret

- Durant la part més llarga de la seva vida, Jesús va participar de la condició de la immensa majoria dels homes: una **vida diària sense cap grandesa aparent**, vida de treball manual, una vida religiosa de jueu sotmès a la llei del Senyor, una vida dintre la comunitat. De tot aquest període, només se'ns ha revelat que **Jesús era «obedient» als seus pares i que «creixia en saviesa, en edat i en gràcia davant de Déu i dels homes».**
- L'obediència de Jesús a la seva mare i al seu pare legal va ser el **compliment perfecte del quart manament.** És la imatge temporal de la seva obediència filial al seu Pare del cel. L'obediència diària de Jesús a Josep i a Maria anunciava i anticipava l'obediència del Dijous Sant: «No pas la meva voluntat...». **Inaugurava així l'obra del restabliment d'allò que la desobediència d'Adam havia destruït.**
- La vida amagada de Natzaret **permet a tots els homes de tenir comunió amb Jesús pels camins més ordinaris de la vida:**
- *“**La casa de Natzaret és una escola en la qual es comença a conèixer la vida del Crist: és l'escola de l'Evangelí (...). Ella ens ensenya de bell antuvi el silenci. Tant de bo que rebrotés en nosaltres l'amor al silenci, aquest hàbit mental admirable i sempre necessari. Aquí aprenem la manera de viure en família. Que Natzaret ens ensenyi què és la família, què és la seva comunió d'amor, què és la seva bellesa, nítida i greu, quines són les seves propietats sagrades i inviolables. Aquí coneixem la disciplina del treball. Natzaret, oh casa del «fill del fuster»¹ És principalment aquí que desitgem entendre i lloar la disciplina severa, però redemptora, del treball humà. Aquí volem anunciar la salvació als treballadors de tot el món, i proposar-los un gran model, el seu germà diví”** (Pau VI, 1964, a Natzaret).*
- **El trobament de Jesús al temple** és l'únic esdeveniment que trenca el silenci dels Evangelis durant els anys de la seva vida oculta. **Jesús hi deixa entreveure el misteri de la seva consagració total a una missió que ve de la seva filiació divina:** «No sabíeu que m'he d'ocupar de les coses del meu Pare?». Maria i Josep «no entenien» aquesta paraula, però l'acolliren amb fe, i «Maria guardava fidelment tots aquests records en el seu cor» durant els anys que Jesús passà submergit en el silenci d'una vida ordinària.

El baptisme de Jesús

- El començament de la vida pública de Jesús és el seu baptisme per Joan al Jordà. Una multitud de pecadors, publicans i soldats, fariseus i saduceus, i dones de mala vida anaven a fer-se batejar per Joan. **Llavors es presentà Jesús.** El Baptista dubtava, però Jesús insistí i va rebre el baptisme. L'Esperit Sant en forma de colom va baixar sobre Jesús i es va sentir la veu del cel que proclamava: **«Aquest és el meu Fill, l'Estimat».** És la manifestació («Epifania») de Jesús com a Messies d'Israel i Fill de Déu.
- El baptisme de Jesús és, per la seva banda, **l'acceptació i la inauguració de la seva missió de Servidor sofrent.** Es deixa comptar entre els pecadors. Ja és «l'Anyell de Déu que pren sobre seu el pecat del món»; ve a «completar tota justícia», és a dir, **se sotmet del tot a la voluntat del seu Pare:** dóna el consentiment, per amor, al baptisme, que serà la seva mort per la remissió dels nostres pecats. A aquesta acceptació **respon la veu del Pare que posa tota la seva complaença en el seu Fill.** L'Esperit que Jesús posseeix en plenitud des de la seva concepció «es posa» damunt d'ell. Ell en serà la font per a tota la humanitat. A l'hora del seu baptisme «el cel s'obrí» -l'havia tancat el pecat d'Adam- i l'aigua és santificada quan hi davallen Jesús i l'Esperit Sant, preludi de la nova creació.
- Pel baptisme, **el cristià és sacramentalment assimilat a Jesús;** ha d'entrar en el seu misteri d'abaixament humil i de penediment, ha de baixar a l'aigua amb Jesús per sortir-ne amb ell, ha de renéixer de l'aigua i de l'Esperit per esdevenir, en el Fill, també ell un fill estimat del Pare i «viure en una vida nova».

La fe és per a ser viscuda

Sepulquem-nos en el Crist pel baptisme, a fi de ressuscitar amb ell. Baixem amb ell, per ser elevats amb ell; pugem amb ell, per ser glorificats amb ell. Tot el que va esdevenir-se en el Crist ens fa conèixer que, després del bany de l'aigua, l'Esperit Sant baixa damunt nostre des del cel i que, adoptats per la Veu del Pare, esdevenim fills de Déu.

Agraïment. No solament ens anomenem fills de Déu. Ho som de veritat! Visquem, doncs, com a fills. Com Jesús.

Les temptacions

- Els Evangelis parlen d'un **temps de solitud de Jesús al desert** immediatament després del baptisme de Joan: «Portat per l'Esperit» al desert, Jesús hi passa quaranta dies sense menjar. Viu amb les bèsties salvatges i els àngels el serveixen. Al final d'aquest temps, **Satanàs el tempta tres vegades mirant de posar obstacles a la seva actitud filial envers Déu**. Jesús rebutja aquests atacs, que recapitulen les temptacions d'Adam al paradís i d'Israel al desert, i el diable s'allunya d'ell «fins a una altra oportunitat» (Lc 4,13).
- Els Evangelis indiquen el sentit salvífic d'aquest esdeveniment misteriós. **Jesús és el nou Adam, que es manté fidel allí on el primer va sucumbir a la temptació**. Jesús duu a terme perfectament la vocació d'Israel: al revés d'aquells que antigament havien provocat Déu durant quaranta anys al desert, **el Crist es revela com el Servidor de Déu totalment obedient a la voluntat divina**. Amb això, Jesús és el vencedor del diable. La victòria de Jesús sobre el temptador al desert anticipa la victòria de la passió, obediència suprema del seu amor filial al Pare.
- **La temptació de Jesús manifesta la manera que té el Messies de ser Fill de Déu**, en oposició a aquella que Satanàs li proposa i que els homes desitgen atribuir-li. El Crist va vèncer el temptador per nosaltres: provat en tot d'una manera semblant a nosaltres, llevat del pecat». L'Església s'uneix cada any, durant els quaranta dies de la Quaresma, al misteri de Jesús al desert.

La fe és per a ser viscuda

Jesús té una altra valoració de les coses, uns altres programes. **I nosaltres?** Una clara manifestació de fe és la reacció davant les proves i incomprendiments. Si estem en Déu faran poc efecte en nosaltres la traïció, la persecució ... "L'humil, rebuda l'ofensa, queda en pau, perquè està en Déu i no en si mateix" (Kempis). El tret no dóna en el blanc. Ens diran: *Mira el que diuen contra tu*. I nosaltres pensarem: El meu Pare! I ens tractaran d'idiotes. D'acord! Mai el món entendreà la saviesa de la fe. Quan ens contradueixen, per què donem la culpa a la mala voluntat de les criatures? És la pitjor ofensa que podem fer al Senyor, perquè és tant com dir que a Déu el maneja qualsevol. Sempre trobem 'peròs': «Que no és Déu qui ho ha fet ...» I això és negar-li el seu poder i la seva providència, no descaradament, però sí amb les obres.

Jesús prega

- **El Fill de Déu**, fet fill de la Verge, **va aprendre a pregar** d'acord amb el seu cor d'home. I ho va fer **de la seva mare** que conservava totes les "meravelles" del Totpoderós i les meditava en el seu cor. Aprèn les **paraules i ritmes de l'oració del seu poble**, al Temple i a la sinagoga. Però la seva pregària **brolla d'una font secreta diferent**, com ho deixa pressentir a l'edat dels dotze anys: "Jo he d'estar a casa del meu Pare". Aquí comença a revelar la novetat de la pregària en la plenitud dels temps: la pregària filial, que el Pare esperava dels seus fills, serà viscuda per fi pel propi Fill en la seva Humanitat, amb els homes i en favor d'ells.
- Jesús prega **abans dels moments decisius** de la seva missió: Baptisme, Transfiguració, Passió... Ora **abans dels moments decisius que van a comprometre la missió dels seus apòstols**: abans de l'elecció dels Dotze, abans de la confessió de fe de Pere i perquè la seva fe no defalleixi. L'oració de Jesús és un lliurament, humil i confiat, de la seva voluntat humana a la voluntat amorosa del Pare. És contemplant al seu Mestre en oració, quan el deixeble de Crist desitja pregar: "**Mestre, ensenya'ns a pregar**". Contemplant i escoltant el Fill, els fills aprenen a pregar al Pare.
- Jesús **es retira en solitud** a la muntanya a pregar. Porta els homes en la seva pregària i els ofereix al Pare, oferint-se ell mateix.
- Les dues oracions més explícites de Jesús comencen amb una **acció de gràcies**. A la primera "perquè has amagat els misteris del regne als savis i doctes d'aquest món i els has revelat als petits". El seu commovedor "Sí, Pare!" expressa el fons del seu cor, la seva adhesió al voler del Pare. I abans de la resurrecció de Llätzer: "Gràcies, Pare, per haver-me escoltat ... Jo sé que sempre m'escoltes ..." Jesús demana constantment, i, fins i tot abans que li sigui atorgat el do, Jesús s'adhereix a Aquell que dóna i que es dóna en els seus dons. El Dador és més preciós que el do atorgat.
- Per a Jesús, **pregar i lliurar-se és una sola cosa**: "No es faci la meua voluntat, sinó la teva". A la creu farà un crit: "Pare, a les teves mans confio el meu alè". Tots els infortunis de la humanitat, totes les súpliques i les intercessions de la història de la salvació estan recollides en aquest crit del Verb encarnat. **El Pare les acull, i per sobre de tota esperança, les escolta en ressuscitar el seu Fill**. Així es realitza i es consuma el drama de l'oració en la història de la salvació. És en el "avui" de la resurrecció quan diu el Pare: "Ets el meu Fill, jo t'he engendrat avui. Demana i et donaré per herència, en propietat els confins de la terra".

Una pregària: Pare nostre que esteu en el cel...

Jesús ensenya a pregar

- **Quan Jesús prega, ja ens ensenya a pregar.** Però l'Evangeli ens dóna un **ensenyament explícit** de Jesús sobre la pregària. Com un pedagog, ens pren allà on som i, progressivament, ens condueix al Pare. Quan parla a les multituds que el segueixen, Jesús els revela en paràboles la novetat de la pregària en el nou Regne. Finalment, als seus deixebles que hauran de ser pedagogs de la pregària en l'Església, els parlarà obertament del Pare i de l'Esperit Sant.
- Jesús insisteix en la **conversió del cor**: la **reconciliació** amb el germà abans de presentar una ofrena a l'altar, l'amor als enemics i la pregària pels perseguïdors; pregar el Pare «en el secret», no repetir constantment múltiples paraules. Aquesta conversió es polaritza tota cap al Pare, és filial.
- Jesús ens pot demanar que «truquem» i «busquem» perquè **Ell mateix és la porta i el camí.**
- Igual que Jesús prega el Pare i dóna gràcies abans de rebre'n els dons, **ens ensenya aquesta audàcia filial**: «Tot el que demaneu en la pregària, creieu que ja ho heu rebut». Fins a aquest punt és gran la força de la pregària, **«tot és possible a aquell qui creu»** amb una fe «que no vacil·la». Jesús, tant com s'entristeix per la «falta de fe» dels que té a la vora i la «poca fe» dels deixebles, s'admira davant la «gran fe» del centurió romà i de la cananea.
- La pregària de fe no consisteix només a dir «Senyor, Senyor», sinó a **portar el cor a complir la voluntat del Pare.**
- En comunió amb el Mestre, la pregària dels deixebles **és un combat**, i només vetllant en la pregària hom evita de caure en la temptació.
- En paràboles ens convida a una **pregària insistent** (l'amic importú, la vídua que prega sense defallir), a una **pregària humil**, com la del publicà: «Déu meu, tingueu pietat de mi, que sóc un pecador.» L'Església no para d'apropiar-se aquesta pregària: **«Kyrie eleison!»**.
- Jesús ens ensenya a demanar “en el seu nom”. En aquesta aliança nova, **la certesa de ser escoltats en les nostres peticions es basa en la pregària de Jesús.** «Fins ara no heu demanat res en nom meu. Demaneu i rebreu, i la vostra joia serà perfecta». El meu Pare us donarà l'Esperit Sant. I així la pregària cristiana és comunió d'amor amb el Pare, amb el Fill i amb l'Esperit Sant.

Una pregària: Pare nostre que esteu en el cel...

L'anunci del Regne i els convidats

- «Després que Joan fou empresonat, anà Jesús a la Galilea, predicant l'Evangeli de Déu: **S'ha complert el temps, deia, i és a prop el Regne de Déu; convertiu-vos i creieu en la Bona Nova**» (Mc 1,15).
- «Per complir la voluntat del Pare, el Crist va inaugurar el Regne del cel sobre la terra». La voluntat del Pare és **«elevant els homes a la comunió de la vida divina»**. Ho fa **aplegant els homes entorn del seu Fill, Jesucrist**. Aquest aplec és **l'Església**, que és a la terra «la llavor i el començament del Regne de Déu».
- **Crist és al cor d'aquesta reunió dels homes en «la família de Déu»**. Ell els convoca al seu voltant per la paraula, pels signes que manifesten el Regne de Déu, per la missió dels seus deixebles.
- **Realitzarà l'adveniment del seu Regne** sobretot amb el gran misteri de la Pasqua: la seva mort en **creu i la Resurrecció**: «Quan seré alçat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi» (J 12,32). Tots els homes són cridats a aquesta unió amb el Crist.
- **Tots els homes són cridats** a entrar al Regne. Anunciat primer als **fills d'Israel**, aquest Regne messiànic és destinat a acollir **els homes de totes les nacions**. Per accedir-hi, cal acollir la paraula de Jesús:
- El Regne pertany als **pobres i als petits**, és a dir, als qui l'han acollit amb un **cor humil**. «El Regne del cel és per a ells». El Pare s'ha dignat a revelar «als petits» allò que s'amaga als savis i als prudents. **Jesús conviu amb els pobres**. Més encara, s'identifica amb els pobres i fa de l'amor actiu envers ells la condició de l'entrada al seu Regne.
- Jesús invita els **pecadors** a la taula del Regne: «No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» Els invita a la conversió, sense la qual no es pot entrar al Regne, però els mostra amb paraules i fets la misericòrdia sense límits del seu Pare envers ells i la immensa «joia del cel per un sol pecador que es converteix».

Una paraula de Benet XVI

Una de les idees clau del Concili Vaticà II és la de la **crida universal a la santedat**, que es fa a tots els cristians. Els sants són els veritables protagonistes de l'evangelització. Ells amb la seva intercessió i l'exemple de les seves vides, oberts a la fantasia de l'Esperit Sant, mostren la bellesa de l'Evangeli i de la comunió amb Crist a les persones indiferents o fins i tot hostils, i inviten als creients tebis, a que amb alegria visquin de fe, esperança i caritat, i trobin el «gust» per la Paraula de Déu i els sacraments, en particular pel pa de vida, l'eucaristia.

El programa del Regne

- **Déu ens estima i ens vol feliços plenament.** El regne a que Jesús ens crida és un regne de felicitat. Però només Jesús sap on es troba la felicitat i en coneix el camí. Ens el proposa en les benaurances.
- La felicitat **és la gran recerca del ser humà**, que no és l'absència de problemes ni es confon amb el plaer. Un pot tastar tots els plaers, no tenir problemes greus i, amb tot, no ser feliç. Aquí radica precisament l'engany del pecat: ofereix felicitat i condueix sempre a la dissort.
- La proposta de felicitat que ens fa Jesús són les Benaurances. Són feliços...

Els pobres en esperit, els qui reben el regne com una gràcia, com un do, amb cor humil.

Els qui ploren, que es dolen pels propis pecats i pels pecats del altres.

Els mansos, que creuen en la bondat de Déu, esperen en ell i se sotmeten plenament a ell.

Els qui tenen fam i set de justícia, una justícia que és amor, que és santedat, i així es comporten en les seves relacions amb Déu i amb el proïsme.

Els misericordiosos, que perdonen les ofenses i contribueixen al benestar de tot aquell que pugui necessitar-lo.

Els de cor net, no una netedat merament externa, sinó del cor, que és la font mateixa de què procedeix tota l'activitat moral de l'home.

Els pacificadors, els qui estimen i treballen per a pau.

Els perseguits, pel fet de ser justos, disposats a perdre la vida per la causa de Jesús.

- Benaurances que són, per altra banda, un **retrat del mateix Jesús**.
- Les benaurances contemplades en conjunt són una descripció fefaent del caràcter de Crist. Per això, ser cristià, en última instància, és ser com Crist. Familiaritzar-nos amb les benaurances ens ajudarà a contrastar la nostra vida amb el veritable caràcter revolucionari cristià, i l'únic que pot impactar la nostra societat.
- Les receptes convencionals sobre la felicitat són invertides de tal manera que xoca i inquieta. Però el veritable cristianisme no és convencional sinó transformador d'un món que viu d'esquena a Déu.

Les “claus” del Regne

- Des del començament de la seva vida pública, Jesús va escollir **dotze homes** per estar amb ell i participar de la seva missió. Els donà part en la seva autoritat «i els envià a proclamar el Regne de Déu i a guarir». Per sempre més van restar associats al Regne del Crist. Per ells el Crist dirigeix l'Església:
- En el col·legi dels Dotze, **Simó Pere tenia el primer lloc**. Jesús li confià una missió única. Gràcies a una revelació que venia del Pare, Pere havia confessat: «Vós sou el Crist, el Fill del Déu vivent». Llavors nostre Senyor li declarà: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la mort no la dominaran». El Crist, «Pedra viva», assegura a la seva Església edificada sobre Pere la victòria sobre els poders de la mort. Pere, per la seva confessió de fe, serà la roca incommovible de l'Església. Tindrà la missió de guardar aquesta fe de tot defalliment i de refermar-hi els seus germans.
- Jesús va confiar a Pere **una autoritat específica**: «Et donaré les claus del regne del cel, i allò que lligaràs a la terra, serà lligat al cel, i allò que deslligaràs a la terra, serà deslligat al cel». El «poder de les claus» designa l'autoritat per governar la casa de Déu, que és l'Església. Jesús, el «Bon Pastor», va confirmar aquesta missió després de la seva Resurrecció: «Pastura les meves ovelles». El poder de «lligar i deslligar» significa l'autoritat per absoldre els pecats, pronunciar judicis doctrinals i prendre decisions disciplinars dintre l'Església. Jesús ha confiat aquesta autoritat a l'Església pel ministeri dels apòstols i particularment de Pere, l'únic a qui ell va confiar explícitament les claus del Regne.

La fe és per a ser viscuda

L'amor, veneració i pregària pel sant Pare han estat sempre trets característics dels fills de l'Església.

Visió anticipada del Regne

- Des del dia que Pere va confessar que Jesús és el Crist, el Fill del Déu vivent, el Mestre, que volia clarificar en els seus amics de quin regne parlava, els «començà a manifestar que li calia anar a Jerusalem i patir molt (...) i ser mort, i ressuscitar al tercer dia». Pere va rebutjar aquest anunci, i els altres no el van pas comprendre millor. Dins aquest context se situa l'episodi misteriós de la **transfiguració** de Jesús, dalt d'una muntanya en presència de tres testimonis escollits per ell: Pere, Jaume i Joan. La cara i els vestits de Jesús van tornar-se resplendents, van aparèixer Moisès i Elies i li **«parlaven del seu traspàs que havia d'acomplir a Jerusalem»**. Un núvol els cobrí i es va sentir una veu del cel que deia: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit. Escolteu-lo».
- Per un moment, Jesús va deixar veure la seva glòria divina, confirmant així la confessió de Pere. Però d'aquesta manera ensenyava que **«per entrar a la seva glòria», havia de passar per la creu a Jerusalem**. Moisès i Elies havien vist la glòria de Déu a la muntanya. La llei i els profetes havien anunciat els sofriments del Messies. La passió de Jesús era volguda pel Pare: el Fill actuava com a Servent de Déu. El núvol indicava la presència de l'Esperit Sant: «Tota la Trinitat s'hi féu present: el Pare en la veu, el Fill en l'home, l'Esperit en el núvol lluminós».
- En la Litúrgia Bizantina es diu: «Us vau transfigurar a la muntanya i, en tant que n'eren capaços, els deixebles van contemplar la vostra glòria, oh Crist Déu, perquè quan us veïessin crucificat, compreguessin que la vostra passió era voluntària i anunciessin al món que vós sou verament la irradiació del Pare».
- La transfiguració ens dóna un tast de la vinguda gloriosa del Crist «que transformarà el nostre pobre cos per fer-lo semblant al seu cos gloriós». Però també ens recorda que ens cal passar «per moltes tribulacions per entrar al Regne de Déu» (Ac 14,22):

La fe és per a ser viscuda

- Diu sant Agustí: *Pere encara no ho havia entès quan desitjava romandre amb el Crist a la muntanya. Això, Pere, t'ho ha reservat per a després de la mort. Per ara, ell et diu: Baixa a patir sobre la terra, a servir sobre la terra, a ser menyspreat i crucificat sobre la terra. Jesús, que és la Vida, baixa per fer-se matar. Ell, que és el Pa, baixa per tenir fam. Ell, el Camí, baixa per fatigar-se caminant. Ell, que és la Font, baixa per tenir set. **I tu refuses el sofriment?***

Jesús i els infants

La fe ens dona la visió de Jesús sobre persones, coses, esdeveniments. Com veia Jesús els infants, què hi veia en ells, com els estimava. Llegim i meditem l'evangeli:

- En aquella ocasió, els deixebles preguntaren a Jesús: **Qui és el més important** en el Regne del cel? Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué: Us ho asseguro: **si no torneu a ser com els infants**, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel. I **qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi.** (Mt 18, 1-5)
- Alguns **presentaren a Jesús uns infants** perquè els imposés les mans i pregués per ells, però els deixebles els renyaven. Jesús digué: Deixeu estar els infants: **no els impediu que vinguin a mi**, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells. I, **els imposava les mans.** (Mt 19, 13-15).
- Quan els grans sacerdots i els mestres de la Llei veieren els prodigis que feia i **els infants que cridaven en el temple: «Hosanna al Fill de David»**, es van indignar i li digueren: No sents què diuen, aquests? Jesús els contestà: Sí. ¿No heu llegit mai en l'Esclitura: **Amb la paraula dels infants** i dels nadons t'has fet cantar una lloança? (Mt 21, 15s)
- **“Al qui fa caure en pecat un d'aquests petits** que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una mola de molí i l'enfoncessin enmig del mar”. (Mt 18,6)
- L'Església, que ha vist i meditat en la predilecció de Jesús envers els infants, ha escrit aquestes paraules en el Catecisme (n. 1261)

“Pel que fa als infants morts sense Baptisme, l'Església no pot fer altra cosa que encomanar-los a la misericòrdia de Déu, tal com ho fa en el ritu de les exèquies per a ells. En efecte, la gran misericòrdia de Déu que vol que tothom se salvi, i la tendresa de Jesús envers els infants, que li féu dir: «Deixeu que els infants vinguin a mi, no els ho impediu» ens permeten d'esperar que hi ha un camí de salvació per als infants morts sense Baptisme. Per això és també tant més urgent la crida de l'Església a no impedir que els nens petits arribin al Crist pel do del Baptisme.”

Jesús i els malalts

Jesús, amb paraules i fets, ens ha revelat l'amor del Pare: un amor que s'expressa de forma molt concreta en l'actitud de Jesús amb els malalts. Actitud que és un signe de la vinguda del Messies.

- Li portaven tots els qui estaven malalts, els afectats per diverses malalties i sofriments: **endimoniats, epilèptics i paralítics; i ell els curava.** (Mt 4,24). Al vespre li van portar molts endimoniats. Jesús va treure els esperits malignes només amb la seva paraula, i va curar tots els malalts. (Mt 8,16)
- Llavors anà a trobar-lo molta gent que portava coixos, cecs, esguerrats, muts i molts altres malalts. Els van deixar als seus peus, i ell els va curar. (Mt 15,30). Ells començaren a recórrer tota la regió, i la gent anava duent-li els malalts en lliteres allà on sentien a dir que era. A tot arreu on arribava, pobles, viles o llogarrets, **posaven els malalts a la plaça** i li demanaven que els deixés tocar ni que fos la borla del seu mantell. I tots els qui el tocaven quedaven curats (Mc 6,55s).
- Són totes les pàgines de l'evangeli que mostren la **dedicació de Jesús als malalts**, com s'hi feia proper i tocava els leprosos marginats, com curava fins i tot en dissabte, jugant-s'hi la vida, amb quina tendresa els tocava, i es deixava tocar, perquè sortia d'ell una força guaridora, els ungia, els parlava, s'interessava pel temps que feia que estaven malalts...
- Jesús no solament té poder de guarir, sinó també de perdonar els pecats: **ha vingut a curar l'home tot sencer, ànima i cos**; és el metge que els malalts necessiten. La seva compassió envers tots els qui pateixen va tan lluny que **s'identifica amb ells**: «Estava malalt, i em visitàreu» (Mt 25, 36). Commogut per tants sofriments, el Crist fa seves les misèries d'ells: «Ell prengué les nostres malalties i es carregà amb els nostres mals»
- Ell no va curar tots els malalts. **Les seves guaricions anunciaven una guarició més radical**: la victòria sobre el pecat i la mort per la seva Pasqua. A la Creu, el Crist prengué sobre seu tot el pes del mal¹⁵ i llevà el «pecat del món» (Jo 1, 29), del qual la malaltia no és més que una conseqüència. Per la seva passió i mort a la Creu, el Crist donà un sentit nou al sofriment: en endavant pot configurar-nos a Ell i unir-nos a la seva passió redemptora.
- El seu amor de predilecció pels malalts **no ha cessat de suscitar l'atenció particularíssima dels cristians envers tots els qui sofreixen** en el cos i en l'ànima. La missió de Jesús és la missió de l'Església: «I els envià a anunciar el Regne de Déu i a curar els malalts». (Lc 9,2)

La fe és per a ser viscuda

En moltes ocasions Jesús pregunta als malalts si creuen que ell pot guarir-los, i fa dependre la curació d'aquesta fe. Caldrà que nosaltres tinguem l'actitud d'aquell que, a la pregunta de Jesús va respondre: «Sí, Senyor, jo crec, però augmenteu la meva fe». Aquesta humilitat i confiança ens valdrà la curació.

Jesús i els pecadors

- Potser són les pàgines més commovedores de l'Evangelí, les que parlen del tracte de Jesús amb els pecadors. **Són els més necessitats de l'amor de Déu.** *“El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors”.* (Mc 2,17).
- Jesús **defensa** els pecadors quan els fariseus els acusen: és el cas de la **dona adúltera**: *“Qui de vosaltres estigui sense pecat, que tiri la primera pedra”.* El cas de la **pecadora de Magdala**, que plora i besa els peus de Jesús: *“Aquesta dona ha estimat més, perquè se li han perdonat més pecats”.*
- Es fa **trobadís amb ells**: és el cas de la **samaritana**. Li demana aigua, li parla amb respecte i amb claredat. S'invita a casa seva: és el cas de **Zaqueu**; sap Jesús que li retrauran: *Després es posà a taula a casa d'ell, i molts publicans i altres pecadors es posaren també a taula amb Jesús i els seus deixebles. Els fariseus digueren als deixebles: Per què el vostre mestre menja amb els publicans i els pecadors?*
- Els pecadors se sentien atrets per Jesús. Intuïen que no els condemnava. *“Els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo”.*
- Fins i tot cridarà **un dels publicans** (són considerats pecadors públics) **com apòstol** del seu Regne: *“Passant Jesús, veié Mateu assegut a la taula dels impostos, i li digué: Segueix-me. Ell ho deixà tot i seguí Jesús”.*
- Un **lladre** i assassí serà el primer en entrar al Regne de Jesús: *“T'ho dic de veritat: avui seràs amb mi al Paradís”.*
- Havia de ressonar molt forta l'expressió de Jesús: *“Us asseguro que els **publicans i les dones de mala vida** us passaran davant en el regne del cel”.*
- Cal recordar les paràboles de Jesús: el fill pròdig, l'ovella perduda... *“Hi ha **més alegria al cel per un pecador** que es converteix que per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se”.*

La fe és per a ser viscuda

Amb humilitat: també nosaltres som pecadors.

Amb confiança: Jesús ha vingut a salvar-me.

Amb alegria: convertint-me, puc donar a Jesús la més gran alegria.

Jesús i les dones

57

Un dels trets de la vida de Jesús que caldrà sempre tenir en compte és **la seva actitud amb les dones**, que contrasta amb la situació social de marginació de la dona en el seu temps. **Jesús, fill de Déu**, estima per igual tota persona, home o dona. **Jesús, fill de Maria**, havia après per experiència les qualitats, la psicologia, la tendresa, la capacitat de lliurament que tota dona, d'una manera u altra, amaga en el seu cor. Cal ressaltar:

- El **tracte delicat** amb les dones pecadores: la dona adúltera, la dona pública de Magdala, la samaritana... L'actitud comprensiva de Jesús era un reclam a la conversió.
- La valoració agraïda de **l'amistat** amb les germanes de Llätzer, **Marta i Maria**. Jesús s'acollia amb llibertat a la casa de Betània.
- La **tendresa** davant la situació dramàtica de la **viuda de Naïm**: "No ploris", i el poder de Jesús al servei de l'amor: "Jove, aixeca't". Igualment amb goig, retornarà als pares la nena de dotze anys que havia mort: "noia, aixeca't".
- S'adreça a aquella **dona que tocà la borla del mantell de Jesús** i va ser curada, per valorar la seva confiança: "La teva fe t'ha salvat".
- Veiem el patiment de Jesús, mentre **provava la fe** d'aquella dona cananea, que demanava la curació de la seva filla. Déu prova la fe per recompensar-la.
- Jesús sortirà en defensa de la **dona de Betània** que, a la casa de Simó, ungeix els seus peus, pocs dies abans de morir.
- Les **dones que el segueien** generosament se sabien valorades i agraïdes, i això feia que el seu seguiment fos més constant: *"Aquestes dones seguïen Jesús quan era a Galilea i li prestaven ajut. N'hi havia també moltes d'altres que havien pujat amb ell a Jerusalem"*.
- Seran precisament unes dones, **filles de Jerusalem**, que mostraran compassió en veure Jesús carregat amb la creu. Jesús, en mig del seu sofriment, els adreçarà la seva paraula agraïda i alliçonadora.
- I qui hi havia **al peu de la Creu**? *"Les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho."* *"Van veure el sepulcre i com hi dipositaven el cos de Jesús"*.
- I seran **les dones les primeres** anunciadores de la resurrecció de Jesús, les primeres apòstols. "És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre..."
- I en el naixement de l'Església, en la Pentecosta, hi eren també: *Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell.*

Jesús i la natura

La visió de Jesús sobre els esdeveniment, les persones i les coses es la mateixa visió del Pare Déu: *“Déu estima entranyablement tot el que ell ha creat”*. Jesús va mostrar sempre aquesta actitud envers totes les coses. A la casa de Natzaret, amb Maria i Josep, havia après a observar tot, a valorar tot, a estimar-ho tot, a veure en tot, amb alegria, l’obra del Creador. S’avançarà a tots els ecologistes de la història. De Jesús aprendrà aquesta actitud sant Francesc d’Assís.

- Jesús parla, amb coneixement i amb afecte, de molts elements de la natura: dels **ocells** que volen i que Déu cuida amb la seva providència, dels **lliris** del camp que Déu vesteix millor que el rei Salomó.
- Jesús parla de l’**ovella** perduda, que el bon pastor cerca i, quan la troba, la pren sobre les espatlles i la porta a la pleta. I com el bon pastor defensa el ramat dels llops, com coneix cadascuna de les ovelles, les nodreix, les cura, va davant d’elles i dóna la vida per elles. Jesús és aquest pastor.
- Jesús parla del **sembrador**, i coneix les distintes terres on cau el gra. Coneix les llavors, que essent petites, com el gra de **mostassa**, es fan molt grans. I sap que el sembrador pot anar a descansar, mentre la llavor seguirà creixent, perquè Déu li envia el sol i la pluja. Però ens dirà també que cal vetllar perquè un enemic no hi sembri **jull**.
- Jesús ha observat que el **gra de blat**, si mor quan cau a terra, farà que sorgeixi una espiga. Jesús serà aquest gra de blat.
- Jesús parlarà dels **treballadors** de la vinya, als qui l’amor paga el jornal. Jesús multiplicarà els **pans i peixos**, però no vol que es perdi res, sinó que es reculli tot: cal estimar els dons de Déu.
- I parlarà del **vi i l’oli** amb què el bon samarità cura les ferides. I del **llevat**, que fermenta tota la massa. I del valor d’un **vas d’aigua** que donem al germà. I dels **centimets** de la viuda pobra. I dels **animals** que, ni que sigui dissabte, cal abeurar-los.
- I aquest Jesús, per curar, de vegades utilitzarà **fang i saliva**, i tocarà els ulls i l’oïda del malalt. I quan Jesús instituirà l’Església, farà servir el **pa** i el **vi, l’oli** i la **sal**, i l’**aigua**, coses senzilles de la natura, per significar i donar-nos la gràcia dels sacraments.
- I és que Jesús, com el Pare, estima totes les seves criatures i té cura de cadascuna.

La fe és per a ser viscuda

El cristià ha de tenir gran amor i respecte per tota l’obra de Déu. La fe ens fa veure les coses, com les mira Déu. Déu estima totes les seves criatures. I la més estimada, la que és com la nineta dels seus ulls, és la persona humana.

El poder de Jesús

L'evangeli és ple de manifestacions del poder absolut de Jesús, que –diguem ja des d'ara – mai no va utilitzar pel seu propi profit, o complaure's a si mateix, o per evitar el seu sofriment. Tant sols per a fer el bé, curar, perdonar, consolar, donar vida. Poder que es mostra...

- Sobre la **natura**: Amainarà amb el seu gest la **tempesta** del mar, per treure del perill als seus deixebles. Amb una benedicció sobre uns pocs pans i peixos alimentarà una **multitud afamada**. De la forma més senzilla solucionarà el problema dels nuvis de Canà, convertint **l'aigua en vi**. I amb la seva paraula, per al nostre aliment, farà del pa i el vi el seu Cos i la seva Sang.
- Sobre la **malaltia**: Seran els coixos, els paralítics, els cecs, els leprosos, els muts i sords, els malalts mentals..., **tot tipus de malaltia** serà ocasió de mostrar el seu poder al servei dels qui pateixen.
- Sobre els **esperits del mal**: Els dimonis li temen, surten del posseït quan Jesús els treu.
- Sobre la **psicologia humana**: no se li amaga el que pensen els fariseus quan cura en dissabte, coneix el cor dels qui acusen la dona adúltera, estant ells potser més plens de pecat. Ho sap i ho diu per a bé de les persones a qui defensa i per fer pensar els seus contraris.
- Sobre la **mort**: A una paraula seva s'aixeca el jove de Naim, la noia de dotze anys, i surt de la tomba Llätzer: tot per a tornar-los la vida i tornar el consol a la vídua, als pares de la noia i a Marta i Maria, els germans de Llätzer; i sap que això serà un motiu per a la pròpia condemna a la mort en creu.
- Sobre el seu **propí dolor**: El baptisme de Jesús fou ja l'acceptació i la inauguració de la seva missió de Servidor sofrent, i anticipa el «baptisme» de la seva mort sangonosa: "Haig de rebre un baptisme, i com desitjo que això es compleixi!". Davant la passió que s'apropa, se sotmet del tot a la voluntat del seu Pare: "Que no es faci la meva voluntat sinó la teva". El seu dolor sap que serà la salvació del món.
- Sobre la **pròpia mort**: «El Fill de l'home haurà de sofrir molt, haurà de morir, i tot seguit ressuscitarà». «Jo dono la meva vida, per recobrar-la després. Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono de mi mateix... tinc poder de donar-la i tinc poder de recobrar-la».
- Sobre la **violència**: El poder de Jesús es manifesta acceptant la violència voluntàriament, especialment a la creu, i perdonant els seus botxins.

La fe és per a ser viscuda

Jesús utilitzà tot el seu poder per a fer el bé. Tot el que nosaltres tenim, sabem i podem, ho hem rebut de Déu per fer el bé a tothom.

La bondat de Jesús

Potser el tret més característic de Jesús en tota la seva vida és la **bondat**. Dirà sant Pere que Jesús de Natzaret va passar per la vida fent el bé. Per altra banda, havia de ser així, perquè Jesús és el reflex perfecte del Pare, que és bo per a tothom. Ens anirà bé, no obstant, de recordar algunes pàgines de l'evangeli:

- A qualsevol tipus de **sofriment** Jesús s'hi feia present. Semblaria que el buscaven els malalts. En realitat, **era Jesús qui els buscava** i s'hi apropava: eren el motiu dels seus moviments. La manera com tractava els **leprosos** i els tocava feia que els malalts se sentissin valorats i contents, fins i tot abans de experimentar la curació.
- Els **nens** s'hi sentien a gust al costat de Jesús: els mirava complagut, els beneïa, els imposava les mans. Els posava com exemple als seus deixebles: Cridà un infant, el posà al seu costat, i els deia: us heu de fer como aquest nen...
- Amb els **apòstols**, rústics, envejosos, ambiciosos, violents, ignorants... Jesús els va tenir al costat, els comprenia, els ajudava a pensar, tenia paciència amb ells, també els reprenia...; però sempre es van sentir estimats entranyablement per Jesús.
- Proverbial la seva bondat amb els **pecadors**; era això els que els atreïa, no se sentien incòmodes davant Jesús, sí peneditis i transformats: la Magdalena, l'adúltera, el lladre de la creu...
- Fins i tot els **"enemics"**, que no ho eren per a Jesús. Una bonda amb ells que es manifestava de vegades amb paraules dures, que buscaven sempre tocar el seu cor; i que tard o d'hora tindrà el seu efecte; recordem que "molts dels sacerdots van abraçar la fe". A Judes el tractarà d'amic i li donarà a la taula el pa sucacat, signe de predilecció. Al que li dona la bufetada, li parla amb claredat, però amb respecte.

La fe és per a ser viscuda:

La bondat és l'estil, el poder, la força de Jesús. Ha estat l'estil dels grans sants que més han transformat el món. També avui ha de ser l'estil i la força dels agents –tots ho hem de ser- de la nova evangelització. És el nostre estil la bondat?

***“Arrelats i edificats en Crist,
ferms en la fe” (Col 2, 7)***

ANY DE LA FE

Explicació del *Logotip*

Una barca, imatge de l'Església; el pal és una creu, amb les veles desplegades i l'anagrama de Crist (IHS). El sol, al fons, recorda l'Eucaristia.